

ného zákonodárcova úmyslu, podle něhož jen všichni podílníci pospolu mají býti neomezenými vlastníky společné věci (slova § 361 obč. zák. ».... pokládají se ... za jednu osobu«), a žádný z nich nemá tudíž býti oprávněn, se společnou věcí, pokud se týče s některou její částí nakládati bez souhlasu druhých, po případě soudu a zasahovati takto neoprávněně do práv ostatních podílníků, jak vysloveno zejména i v rozhodnutích výše uvedených sb. n. s. čís. 371 a 4017.

Čís. 10613.

Jde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.), domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli po skončení služebního poměru náhrady škody z opomenutí zákonné a smluvní povinnosti k ohlášení k pensijnímu pojištění a ku placení celých pojistných příspěvků.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R II 25/31.)

Žalobce uplatňoval proti žalované stavební společnosti nárok na náhradu škody, jež mu vzešla tím, že žalovaná, ačkoli byl u ní zaměstnán jako technický vedoucí staveb nepřetržitě od 1. prosince 1920 do 1. prosince 1926 a ačkoli se zavázala při jeho přijetí do služeb, že bude platiti celý příspěvek na jeho pensijní pojištění, tedy i tu část, kterou podle zákona měl platiti žalobce jako zaměstnaný, platila skutečně celý příspěvek jen do 15. června 1924 a toho dne ho u zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu v Brně bez jeho vědomí a svolení odhlásila, ačkoli jako technický stavbyvedoucí byl dále u ní zaměstnán a podléhal pensijnímu pojištění, a že následkem toho, když dne 1. prosince 1926 z jejích služeb vystoupil a se osamostatnil a od pensijního ústavu podle ustanovení § 25 zákona o pensijním pojištění žádal vrácení pensijních příspěvků, jím, vlastně žalovanou za něho zaplacených, byla jeho žádost s poukazem k odhlášení ze dne 15. června 1924 zamítnuta. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání žalované pro opozděnost. Důvody: Pravdu má odvolatelka, že jde o spor zaměstnance proti zaměstnavateli o náhradu škody z opomenutí zákonné a smluvní povinnosti k ohlášení k pensijnímu pojištění a placení celých pojistných příspěvků, tedy o spor ze služebního poměru. Ale právě proto jest její odvolání proti rozsudku, jenž jí byl doručen dne 24. června 1930, opozděné, ježto takovéto spory jsou podle § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními, v nichž soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt, a odvolání bylo podáno na poštu teprve dne 8. září 1930.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu,

n e b o ť

jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující a proto dovolacím soudem schvalované odůvodnění napadeného usnesení.